L'almoina més eficaç

Per DavidG el dv., 27/03/2020 - 00:00

Pregar és participar de la sensibilitat de Déu, que s'alegra amb l'alegria dels qui estima, i pateix quan nosaltres patim. En temps d'alerta sanitària mundial i abundància d'hores a casa, prova de posar-te a la pell de Déu imaginant com mira, ara mateix, cada racó del món, o com segueix les notícies per la televisió, les xarxes, la família, els veïns... O tria estar prop dels més vulnerables, vivint la malaltia, i també l'esperança. Quan et disposes i se't dona participar de la sensibilitat de Déu, sentiràs com, de forma espontània, brolla en tu el desig de fer el que calgui, donar el que sigui necessari, ser obsequi pels altres.

Poc sospitàvem fa quatre setmanes com s'escaurien avui els tres eixos del camí Quaresmal: la pregària, l'almoina i el dejuni. Quan Jesús en parla, insisteix que aquestes pràctiques s'han de fer en secret. Per exemple, quan es fa almoina, mirar de no ser vist, ni esperar el reconeixement dels altres. Fins i tot, si això fos possible, no permetre que la mà esquerra se n'adoni del gest que fa la mà dreta. Avui, però, estem habituats a una altra manera de fer almoina: freqüenten els "amb el patrocini de...", les plaques commemoratives, les publicitats auto-complaents o els homenatges als "generosos" donants.

El problema és que aquestes donacions poden tapar forats però no transformen el cor de la persona, començant pel cor del mateix donant. El qui fa almoina d'aquesta manera sovint s'acontenta amb agraïments minsos que sols engreixen el reietó que duem dins. En canvi, amb el secret de l'almoina, on sols tu i Déu sabeu del gest, t'estàs obrint a vincular-te a la sola font que pot sadollar el teu desig. La gratificació més plena en fer almoina és la de sentir-se íntimament unit a la sensibilitat de Déu que compta amb les teves mans per fer arribar consol i ajut al qui ho està passant malament.